

РЕШЕНИЕ

№ 6039

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8415** по описа за **2023** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба В. К. С., чрез адв. М., срещу Решение № 3125/03.07.2023г. по анд № 13723/2022г. на СРС, 121 – ви състав.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление / НП/ № 11-01-801- 2021/23.03.2022 г. на Директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на В. К. С. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 32 ал. 1, т. 1, вр.чл. 35, ал.1 от Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/, е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 13, ал. 3, т. 3, вр. чл. 13 ал. 4 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор/ ЗФУКПС/.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение. Претендира се, че НП е било антидатирано с цел да изглежда спазен срокът по чл. 34, ал.3 от ЗАНН и това възражение, направено и пред първата инстанция, не е било обсъдено от СРС. Сочи се, че касаторът не е извършил нарушение, тъй като е оправомощил финансов контролор, да осъществява предварителен контрол за законосъобразност при осъществяване на разходите. Развиват се доводи за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение на Софийския районен съд и постановяване на решение, с което

да се отмени наказателното постановление. Претендира разноси по делото.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призван, се представлява от адв.Т., която поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира разноси.

Ответникът по касация- Директорът на Агенцията за държавна финансова инспекция, редовно и своевременно призван, се представлява от юрк. М., която намира първоинстанционното решение за правилно, а касационната жалба за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежната страна в производството по делото, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, макар и не по изложените в същата съображения.

Решението е валидно и допустимо, но е неправилно. Съображенията са следните:

Касационният съд намира, че е допуснато в производството по издаване на процесното наказателно постановление съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на наказаното лице, а същевременно препятстващо и съдебната проверка за материална законосъобразност на издадения акт на административнонаказателно правораздаване.

В обстоятелствената част на наказателното постановление / на страница 1/ е посочено следното: „на 13.09.2019 г. в [населено място] в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно- почивно дело“, В. К. С., в качеството си на изпълнителен директор, е разпоредил осъществяване на разплащане с 10 бр. бюджетни платежни нареждания от 13.09.2019 г. по фактури от № [ЕГН]/03.09.2019 г. до № [ЕГН]/03.09.2019 г., на обща стойност 34 614,55 лв. без ДДС /41 537,46 лв. с ДДС/, за документиране на извършена услуга за охрана през август 2019 г., както и разплащане по фактура № [ЕГН]/02.08.2019 г. на стойност 30 287,70 лв. без ДДС /36 345,24 лв. с ДДС за документиране на извършена услуга за охрана през юли 2019 г., издадени от „Мултифорс А.С.“ ЕООД, без за осъществяване на разхода да е осигурил контролни дейности, включващи предварителен контрол за законосъобразност. С гореустановеното е нарушен чл. 13, ал.3, т.3, във вр. с чл. 13, ал.4 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор “. После в наказателното постановление са описани разпоредени от касатора 10 бр. отделни/различни плащания от дата 13.09.2019 г. без за всяко едно от тях да е бил осъществен съответен предварителен контрол за законосъобразност. /Действително са съставени 10 бр. контролни листове от финансов контрольор, но след извършените разплащания/. Описано е в НП още, че е разпоредено и плащане с 1 бр. платежно нареждане от дата 01.08.2019г., също без да е осъществен изискуемия предварителен контрол / като тук контролният лист е изготвен от финансовия контрольор на 07.08.2019г./.. Накрая, в наказателното постановление / страница 4/ е записано следното : „Сумата от 41 537,46 лв. с ДДС по фактури от № [ЕГН]/03.09.2019 г. до № [ЕГН]/03.09.2019 г., както и сумата по фактура № [ЕГН]/02.08.2019 г. са разпоредени

за плащане с 10 бр. платежни нареждания от 13. 09. 2019г. и с 1 бр. платежно нареждане от 01.08. 2019г., без да е осигурено прилагане на ...предварителен контрол за законосъобразност. С деянието си В. К. С. е нарушил чл. 13, ал.3, т.3, във вр. с чл. 13, ал.4 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор“. По сходен начин е подходил и актосъставителят при изготвянето на АУАН, с който е формулирано административнонаказателното обвинение срещу С..

От изложеното е видно, че е налице противоречие, тъй като от една страна се твърди, че е осъществено едно нарушение, а от друга страна се описват повече такива. От описаното в съставените актове не става ясно коя е датата/датите на нарушението, респ. нарушенията / 13.09.2019г. или 13. 09. 2019г. и 01.08. 2019г./.. Така посоченото препятства възможността на наказаното лице, както да разбере за какво точно е обвинен и за какво е наказан, да организира адекватно защитата си по повдигнатото му административнонаказателно обвинение, така препятства и съда, да провери дали наложената санкция е законосъобразна. Разпоредбите чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Следва да се коментира, в принципен план, разпоредбата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е всяко противоправно деяние, което може да бъде действие или бездействие. Посочената легална дефиниция изключва тълкуване, че деянието представлява съвкупност от повтарящи се действия, всяко едно от които осъществява състав на административно нарушение. В ЗАНН не е уредена изрично усложнената противоправна дейност, аналогично на чл. 26 НК; като в разпоредбите на ЗАНН, определящи административното нарушение не се препраща към този текст от кодекса, а само по изрично посочените в чл. 11 от ЗАНН въпроси - на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, и то доколкото не е предвидено друго. Съгласно изричната разпоредба на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания, когато едно лице извърши няколко отделни нарушения, се налагат отделни наказания за всяко едно от тях. В административно- наказателната отговорност не се прилагат разпоредбите на чл. 23 - 26 НК. В този смисъл са и мотивите по т. 8 от Тълкувателно решение № 77 от 29.11.1984 г. по НД 68/1984 г. на Върховния съд. Разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН е императивна.

В контекста на изложеното, в случаи като настоящия, когато се твърди и описва в наказателното постановление и наличие на повече от едно нарушения, но е наложена една глоба, се препятства възможността на привлечения към административнонаказателна отговорност да разбере за кое точно конкретно нарушение / от описаните/ му е наложено административното наказание, както и възможността съдът да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, като следва да бъде отменено и наказателното постановление.

Относно претенцията на касатора за присъждане на разноски за адвокатско

възнаграждение, при съответно прилагане на чл. 143, ал. 1 от АПК, към който препраща чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, когато съдът отмени оспореното НП, възнаграждението за един адвокат се възстановява от бюджета от органа, издал НП. Тоест, за да бъде уважена претенцията за разноски на дружеството на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, във връзка с чл.143,ал.1 АПК, е необходимо оспореният акт да е отменен, което изискване е изпълнено. На следващо място пред първата и касационната инстанция касаторът е бил представляван от адвокат.Съгласно приложения по анд № 13723/ 2022г. договор за правна помощ от 14.10.22г. е заплатено договореното възнаграждение, а именно сумата от 600 лв. Видно от договора за правна помощ от 26.07.20223г., приложен по касационното дело, е заплатено и договореното възнаграждение за процесуално представителство пред настоящата инстанция, а именно сумата от 600 лв. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложените договори за правна помощ в случая и двете суми от по 600 лева са заплатени изцяло в брой. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент.И това изискване е изпълнено, като претенцията за разноски е заявена своевременно.

В този смисъл в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение,но преди да бъде определен неговият размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,депозирано в съдебното заседание от страна на юрисконсулт М.. Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ , ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл.18 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лева. В алинея втора на същия текст е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение,

възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. За процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв.

В настоящия случай е наложена глоба в размер на 200 лева и съгласно чл.7,ал.2,т.1 от Наредбата – за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнаграждението, при интерес до 1000 лв. , е 400 лв. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, а и пред касационната инстанция е приключило в едно заседание, в който смисъл възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника по касация, е основателно и справедливият размер на възнаграждението е минималния такъв по чл.7,ал.2,т.1 от Наредбата, а именно по 400 лв. за всяка от двете съдебни инстанции.

Следва да се отбележи накрая, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора ”необоснованост” на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VIII- ми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3125 от 03.07.2023 г., постановено по анд № 13723/2022 г. на СРС, наказателно отделение, 121 с-в и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ НП № 11-01-801- 2021/23.03.2022 г. на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, с което на В. К. С.,с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 32 ал. 1 т. 1 вр.чл. 35, ал.1 от Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/, е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 13, ал. 3, т. 3, вр. чл. 13 ал. 4 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор.

ОСЪЖДА Директора на АДФИ да заплати на В. К. С. с ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер общо на 800/ осемстотин/ лв. за адвокатско възнаграждение, от които 400 лв. по анд № 13723/2022г. на СРС, и 400 лв. по кнахд № 8415/ 2023г на АССГ, като сумата СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА Агенция за държавна финансова инспекция

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.